

Kevade märgid

Õnnelikult on möödas jõulu- ja uusaastasagin ja läheme jälle aasta valgemale ajale vastu. See loob lootusi. Mõte uitab tahtmatult tulevikuradadele, kuidas ja mismoodi edasi. Kõik siin maailmas on arengus ja muutustes, uuendusteta ei saa meiegi kool hakkama. Isegi suured ülikoolid ägavad tänasel päeval tudenginapuse all, sama probleem kollitab ka meie ukse all. Uue õppeaasta suurim väljakutse saabki ilmselt olema erialade täituvus õppuritega. Valimiseelsel ajal jagavad kõik parteid ohtralt lubadusi, kui vaid küsida oskad. Küsiks poliitikutelt õige Rāpinasse õppureid uueks kooliaastaks, ehk mõni partei toobki kohale!

Tõsisemalt rääkides sõltub noorte elukutsevalik paljudest teguritest ja elukutse vääririkus ning palganumber on ikka kõige olulisema kaaluga argumendid otsuse langetamisel. Aianduskooli võimuses üksi pole väljakujunenud pilti muuta, kuid kaasa aidata saame kindlasti. Seda ka teeme ja kavas on käia kevade jooksul aianduskooli tutvustamas mitmetes Lõuna-Eesti koolides. Kahtlemata aitab omal moel meie kooli tutvustamisele kaasa ka käimalükatav maitsetaimede paljundamise ja sõpradele jagamise projekt koondnimetusega „1000 sõpra“. Projektiga seoses tulevad mõned koolid meid Rāpinasse kaema ja see on tore!

Ootan kevadet ja aega, kui pargis puhkevad õitsele esimesed rododendronid. Vaatan rododendronipõõsaste kõrval tänaseks peaaegu olematuks sulanud suusajälgi ja mõtisklen selle üle, kuhu on jäänud meie lumised talved. Kui tuleb veel võimalust, nautige talverõõme, pange suusad alla! Kevad tuleb nagunii varsti! Seniks kõigile rõõmu igast tegemisest!

Urmas Roht, aianduse juhtõpetaja

Mis tehtud ...

- 13. jaanuar** psühholoogia ring (õp. Toivo Niiberg)
- 12. jaanuar** keeletund Moostes (õp. Irmen Nagelmaa)
- 14. jaanuar** inglise keele õping (õp. Maret Hunt)
- 15. jaanuar** ÕE koosolek
- 15. jaanuar** kursustevaheline mälumäng (õp. Svetlana Tund)
- 16. jaanuar** ajakeskuse külastus Paides (2 ap, 2 fp, õp. Urve Grünberg)
- 19. jaanuar** käivitus projekt „1000 sõpra“
- 22. jaanuar** praktikajuhendajate ühisseminar
- 22. jaanuar** kunstiring (juhendaja Anne Aruste)

... mis teoksil

- 27. jaanuar** psühholoogia ring (õp. Toivo Niiberg)
- 02. veebruar** pookimise õpetus (õp. Sirje Tooding)
- 02. veebruar** kursustevaheline mälumäng
- 03. veebruar** dokumentaalfilmi klubi (Evelin Kapp)
- 09.-19. veebruar** maastikuehituse eriala eksamiperiood
- 10. veebruar** Aasta Õpilase valimised
- 12. veebruar** omaloomingu konkurss
- 12. veebruar** sõbrapäeva disko
- 17. veebruar** vastlapäev ja lumelinna ehitamine
- 20. veebruar** Eesti Vabariigi 97. aastapäeva aktus kell 10.00
- 20. veebruar** maastikuehituse eriala lõpetajate lõpuaktus kell 14.00

Tere kõik Aianduskooli Sõbrad!

Iga aasta algus on uute lootuste, soovide ning unistuste aeg – seda eriti aednikele, kelle aasta algabki siis, kui maad katab veel valge lumevaip. Eelmisel aastal kasvasime ühiselt koos palju maitsevaid tomateid, mida nautisid kõik – isegi need, kes vahest tavaliselt tomatitest eriti vaimustuses ei olnud. Sel aastal jätkame ühist kasvatust, sest koos suudame ju kõike ning ühiselt on taimede kasvatamine huvitav jälgida. Taimi, mida kasvatada, on veel palju ning iga meie projekt on kordumatu – sel põhjusel kasvatame sel aastal koos hoopis paraguai suhkrulehte ja sidrunmelissi. Miks on valikus sellised taimed, sellest kuulete siis, kui hakkate Rāpina Aianduskooli sõbraks. Otsustamisega aga soovime kiirustada, sest kohtade arv on piiratud – sel aastal AINULT 1000 SÕPRA! Kõik meie 1000 sõpra saavad ISE taimi paljundada, oma elu magusaks muuta ning leida endale vähemalt 999 sõpra. Niisiis – hakake Rāpina Aianduskooli sõbraks ning elu on **DOLCE VITA!**

Tairi Albert, kutseõpetaja

TÄNASES LEHES: Liisi õudusunenägu! Uno Minka ajalootund! Intervjuu Stellaga! Polaaröö Norras! Elagu Titanic! Utiliseeritud jõulutähed! Toomasega teel! Palve muusikaklassis! Mairold meistriks! ja palju muud huvitavat!!!

Praktikajuhendajate ühisseminar Räpina Aianduskoolis.

Räpina Aianduskoolis toimus 22. jaanuaril 2015 järjekordne praktikajuhendajate ühisseminar.

Ühisseminari peaesmärkideks olid kooli ja ettevõtete koostöö tugevdamine praktikate paremaks läbiviimiseks, info vahetamine ning õpilaste teavitamine praktikaettevõtete võimalustest.

Seminari 58 osalejat esindasid 32 erinevat ettevõtet.

Õppedirektor Liina Palu andis ülevaate uutest õppekavadest. Direktor Kalle Toom rääkis õpipoisiõppesest Räpina Aianduskoolis. Kadi Koosapöeg andis lühikese ülevaate praktikabaasi infosüsteemist. Õpilased Janek Press, Mairold Mänd, Kerli Kask, Ksenia Bibikova, Liisi Kont rääkisid praktikast praktikantide silmade läbi. Luua Metsanduskooli esindaja Anu Vaagen suunas osalejad grupitööle teemal kompetentside hindamine.

Pärast ühisseminari "ametlikku osa" toimus õpilaste kohtumine ettevõtjatega. Paljud kasutasid võimalust sõlmida kontakt huvi pakkunud ettevõtte esindajaga ja esitada täiendavaid küsimusi.

Osalejate tagasiside toiminud koostööseminarile oli positiivne. Heameel on koolil ka tagasisides tehtud ettepanekute üle, mida järgmise ühisseminari läbiviimisel kindlasti arvesse võetakse.

Kadi Koosapöeg, Räpina Aianduskooli praktikakorraldaja

Veidi kriitikat ka

Kui ma muidu olen üdini positiivne, siis üks asi kriibib mul natuke ka hinge. Nimelt korraldatakse koolis suure õhinaga ettevõtjatele praktikajuhendajate ühisseminar ning jagatakse õpilastele häid mõtteid, kuhu minna ja miks minna ning õpilased lähevadki ja omandavad väga erinevaid kogemusi nii Eestis kui välismaal, aga kooli juhtkond ei tundu eriti olevat huvitatud kuulamaks õpilasi, milliseid kogemusi nad siis tegelikult said ning millist tagasisidet ettevõtte palus koolile edasi anda. Olen rohkem kui veendunud selles, et kui ettevõtted ja kooli juhtkond saaks mitmekülgset tagasisidet reaalselt erinevatelt õpilastelt erikohtadest, siis oleks sellest õppida nii kooli juhtkonnale paremaks arenguks kui ka ettevõtetele paremaks töökorralduseks.

Leegi Põder, 3 mg

Kolme aastaga meistriks

Kolm ja pool aastat... Mõtled, et pikk aeg, kuid vähemalt minu jaoks on see üllatavalt kiiresti lennanud. Alles saabusin Räpinasse ning vaevasin pead küsimusega - kas tõesti kõplamine ongi maastikuehitus. Pärast esimese aasta möödumist tuli õnneks juba päike välja. Lõpuks hakkasime ehitama. Aja möödudes sai üha selgemaks, et see eriala tõesti vastas ootustele. Õpetaja Priit Trahvi käe all sai selgeks nii terrasside, pinkide, aedade kui ka muude väikeehitiste rajamine. Samuti ei puudunud tundidest tänavakivide paigaldus ja müüride ladumine. Tehtud töödest pilte vaadates võib näha, et maastikuehitus on väga laiahaardeline eriala.

Suur osa õppeprotsessist on olnud praktika. Kolme aasta jooksul olen läbinud neli praktikat. Üks neist õppemajandis, ülejäänud ettevõtetes. Viimane praktika toimus Saksamaal, ettevõttes SD Gartenbau. Praktikamuljeid on üldiselt meeletu hulk. Olen väga palju tööde kvaliteedi ja kiiruse poolest arenenud. Saksamaa praktilal pidi eriti oma initsiatiivi ja oskusi näitama. Seda lihtsal põhjusel, et kohale jõudes rääkisid ma väga minimaalselt saksa keelt. Minu õnneks oskasid töökaaslased veidi inglise keelt ja žestikuleerisid väga temperamentselt. Siinkohal soovitan soojalt, kui kellelgi on võimalust, kindlasti minge välispraktikale. Esimesel nädalal sai juba veepuhastus- ning koduaedade tiike rajada. Edaspidi paigaldasime tänavakive ning osalesime ühtlasi ohtlike puude langetamisel.

Suurhetk Saksamaal oli GaLaBau mess Nürnbergis. Tegemist oli maailma suurima maastikuehituse/aianduse/ehituse messiga, kus oli 13 halli. Territooriumil jalavaeva kergendada aitas selleks loodud bussiliin. Kahjuks saime kohal viibida vaid ühe päeva.

Viimasel kahel nädalal hakkas aeg kiirelt lendama. Tööd muutusid järjest põnevamaks ning suhtlemine muutus saksa keeles lihtsamaks. Lõpuks oli isegi veidi kahju koju tulla. Viie nädalaga harjusin vägagi kohaliku eluga ära. Minu kasutusse antud nõuka-aegne ratas muutus juba päris mugavaks ehk sõidetavaks. Nüüd on aga sellest möödas juba ligi neli kuud ning ees ootab ainult lõpueksam ja kooli lõpetamine. Aeg lendab kiiresti ja märkamatu. Tuleb leida õige eriala ning jätkuvalt ennast arendada.

Mairold Mänd, 4mp

Lillekasvatus ei ole lust ja lillepidu

Enne jõuluvaheajale minekut, külastasid aianduse ja maastikuehituse eriala õpilased Tallinna külje all asuvat kahte suurimat potililledetootjat, Nurmikot ja Flores Aeda. Eesmärgiks oli tutvuda Flores Aias tulpide kasvatamisega hüdrokultuurina e. tulbisibulad juurutatakse vaid väetiselahuses - substraat puudub. Vaadata, kuidas toimub töö ja masstootmine ettevõttes. Lisaks oli esimese

aasta õpilastel võimalus tutvuda võimalike praktika kohtadega ehk isegi tulevaste tööandjatega.

Püüdes tootjatega sammu pidada ja nendega koostööd tehes, üritame ka meie aianduskooli kasvuhuones tulpide kasvatamisel hüdropoonikat

rakendada. Esimese kursuse nooraednikud said juba esimesel koolinädalal tulbisibulaid hüdrokastidesse paigutada – ega see nii lihtne polnudki kui esmapilgul tundus. Iga uudne asi on põnev. Kõigil uudistajatel on nüüd oma silmaga võimalik uudset tehnoloogiat vaatama tulla. Flores Aia juht Peep Prommi näpunäited ja juhised kulusid meile nüüd marjaks ära.

Varajane ärkamine ja eelmisel õhtul toimunud vahva jõulupidu ning pikk sõit Tallinna vähendas kindlasti nii mitme õpilase kuulmise- ja tähelepanuvõimet, kuid tõelised huvilised said nii mõndagi huvipakkuvat näha ja kogeda. Kindlasti pakkus põnevust Flores Aia hakkepuidu katel, ega igapäev katlamajja ei satu. Muidugi tekitas ülimat hämmeldust ettevõtetes taimede ületootmine. Oli jõulutähtede müügi kõrghooaeg, kuid mõlemal tootjal jäi taimi sadades realiseerimata. Need taimed olid määratud utiliseerimisele. See info kurvastas aianduse õpilasi. Marian Põldmets ja Regina Müür tõid oma kirjalikes ülevaadetes just selle kõige negatiivsema poole välja. Lisaks jahutas aednike innukust suur hulk käsitsi tehtavat tööd. Kairi Kuldma esitas retoorilise küsimuse: „Kas tasub

õppida 2 aastat aedniku erialal, et hiljem päevast-päeva liini taga taimi pottidesse toppida?“. Võin rahustuseks kõigile öelda, õppinud aedniku tööülesanded on oluliselt mitmekülgsemad, kuid alustada tuleb ikka kõige lihtsamatest töödest.

Imeilusad mälestuspildid suurtest lillekasvuhuonetest Nurmikos ja suurepärasest kauplusest tootmise kõrval, ahvatlevad kindlasti just sinna praktikale minema. Samas karismaatiline Nurmiko juht Jaak Ungerson jättis nii mõnelegi õpilasele kurja ja kärmikälise inimese mulje. Tema poolt välja öeldud karmid laused tõid nii mõnegi kahe jalaga maale tagasi. Töökeskond on koht, kus kõik tuleb hoolega meelde jätta ja teha täpselt nii nagu reeglid ette näevad. Suurtootmine nõuab täpsust ja kindlat juhtimist. Kindlasti on tulevikus nii mõnelgi praegusel õpilasel oma ettevõtte ja nende karmide sõnade tähendus tuleb siis tänutundega meelde.

Sellised õppekäigud annavad hulgaliselt infot, kuidas ja kuhu oma tuleviku suunad seada. Aitäh kõigile, kes võtsid vaevaks ja selle toreda ekskursiooni töömaailma kaasa tegid.

Anu Käär, kutseõpetaja

Pildid: Merike Aomets

Keeletund Moostes

Esmaspäeval, 12. jaanuaril 2015.a. toimusid 2fp erialase inglise keele õppetunnid Moostes.

Keeletunnis oli abiks Mooste Külalistuudios (MoKS) tegutsev newyourklane John Grizinich.

Lisaks enesetutvustusele mängiti läbi tunni põhiteemast lähtuvad situatsioonid - toimetulek kliendi kaebustega. John Grizinich kehtastas rahulolematut klienti ning meie floristika õpilased Kerli, Jaanika, Sandra ja Viktoria püüdsid leida olukorrast väljapääsu. Seda kõike loomulikult inglise keeles.

Jälgiti klienditeeninduses olulisi etappe kaebuste puhul:

- vabanda
- kuula ära
- küsi täiendavaid küsimusi
- tee kokkuvõtte, sõnasta probleem uuesti
- selgita välja kliendi lahendus
- paku välja oma lahendus
- vii see täide

Õppemäng toimus sõbralikus, toetavas õhkkonnas, mis peaks õpilasi julgustama tulevikus taolistes olukordades pingevabalt hakkama saama.

Irmen Nagelmaa, inglise keele õpetaja

Õpilase kommentaar:

Mina arvan, et igaüks peaks proovima ükskõik millise välismaalasega kliendikaebusi läbi praktiseerima. Loomulikult oleneb situatsioon erialast. Mulle isiklikult meeldis see kogemus väga. John Grizinichiga oli üllatavalt meeldiv ja vaba suhelda. Jäin rahule, sai jälle midagi uut ja põnevat tavalisse keeletundi.

Kerli Kaur 2fp

Ajalootund ja noorte kaitsetahe

Kui eelmise aasta lõpus ajalooõpetaja Irma mind oma ajalootundi esinema kutsus, olin meeldivalt üllatunud. Et minulgi oli koolis lemmikaineks ajalugu, andsin kõhklemata nõusoleku.

21. jaanuaril, mõned päevad enne Tartu rahulepingu aastapäeva esitasin ettekande alljärgneva sisuga. Oma kodumaa ajalugu peaksime kõik hoolega tundma õppima ja jõudma arusaamisele, kui raskete kaotustega meie oma nii endastmõistetava vabaduse olemine saavutanud. Peaksime langetama pea kõigi nende Vabadussõjas langenute mälestuseks, kes aitasid väiksel Eesti riigil vabaks saada. Meie riigil on mitmeid väga olulisi tähtpäevi. Peagi on kalendrilhel 2. veebruar - Tartu rahulepingu sõlmimise aastapäev. 24. veebruaril on Eesti Vabariigi 97. aastapäev. 2. veebruaril 1920.a. sõlmitud Tartu rahuleping lõpetas ligi poolteist aastat kestnud Vabadussõja Eesti Vabariigi ja Nõukogude Venemaa vahel. Selle tulemusena määrati kindlaks Eesti idapiir, samuti avas Tartu rahu Eestile tee rahvusvahelisele tunnustamisele iseseisva riigina.

1924. a. üritas Nõukogude Liit Eesti valitsust kukutada, 1940.a. aga okupeeris Eesti Vabariigi, selle traagilised tagajärjed on meil teada. Eesti okupeerimine 1940. a. oli mitte ainult Tartu rahulepingu, vaid ka rahvusvahelise õiguse rikkumine. Tartu rahu aastapäeval peaks olema kohane kõigepealt mõelda, milline on Tartu rahu tähtsus Eesti ajaloos. Sellele andis mõtlemapaneva vastuse Eesti rahudelegatsiooni esimees Jaan Poska 2. veebruaril 1920.a , kui ta sõnas: " See päev on kõige tähtsam päev Eesti ajaloos. Seda seepärast, et Eesti määrab esimest korda ise oma saatuse." See oli väga targalt öeldud. Tähtis on see, et Tartu rahu kinnitas realselt 24. veebruaril 1918.a. väljakuulutatud Eesti iseseisvuse. Jaan Poska toonitas muuhulgas veel üht tähtsat momenti: " Maitskem rahu, aga kasvatagem oma sõjalist jõudu." Oht rahule ei olnud kadunud, nagu paraku edaspidi ka selgus.

Nüüd, kui me oleme vabad, peame oma vabadust hoidma ja iga-päevaselt kaitsma. Sündmused Ukrainas tõestavad veelkord veenvalt, et Eesti riigi sõjalised kulutused pole olnud asjata. Meil on oma kaitseväge, oleme NATO täieõiguslik liige, Eestis tegutseb edukalt küberkaitse keskus, meie kaitseväelased osalevad rahutagamise missioonidel ja on saanud korduvalt tunnustust NATO riikide kõrgetelt väejuhtidelt. Peale professionaalse Eesti kaitseväge on väga oluline roll täita Kaitseliidul. Üritasin noortele rääkida kaitseliidust (KL) kui Eesti suurimast vabatahtlikust relvastatud organisatsioonist. Kuulajad said ülevaate KL ülesehitusest, ajaloost, KL üle-

sannetest, traditsioonidest ja koostöövormidest jõustruktuuridega. Et olen osa võtnud 2011. ja 2014. a. suurõppusest "Kevadtorm", siis oli mul hea võimalus rääkida ka sealt saadud kogemustest.

Et minu ettekannet kuulati suure huviga , tõestab fakt, et kaks noort tegid kindla otsuse astuda KL ridadesse. Olgu siinkohal ära märgitud, et pärast loengut esitasin mitmele noormehele küsimuse: „Kui Eesti riik vajaks võitlejaid sõja puhkedes, kas oleksid valmis kõhklemata asuma oma riiki relvaga kaitsma?“ 1mp kursustelaste (Edgar, Andre, Marko, Ruben) suust kõlas kindel vastus: „Tuleb haarata relv ja vaenlasele visa vastupanu osutada täpselt nii nagu filmis „Nimed marmortahvil“.“ Kooli õppesekretär Anneli ja õppe-

direktor Liina vastasid samuti jaatavalt - sõja puhkedes oleksid nad valmis andma meditsiiniabi. Küsides kooli koridoris minust juhuslikult mööduvatelt noormeestelt sama küsimust, olid Argo, Kris, Hendrik ja Markus samuti kõhklemata valmis asuma oma riiki ja rahvast

kaitsma. „Pole paha,“ arutlesin pärast vastuseid analüüsides ja oma etteastest kokkuvõtteid tehes.

Et meie kooli õppeprogrammis pole seni riigikaitse õpetust ette nähtud, on heameel tõdeda, et alates uuest õppeaastast tuleb õppuritel läbida 35 tunnine riigikaitse õpetuse tsükkel. Kindlasti on sellest abi , et hiljem läbida kaitseväeteenistus ning olla tulevikus valmis oma peret, oma riiki kindlakäeliselt ja vapralt kaitsma.

Vabariigi aastapäev on lähenemas, soovin kogu meie töökale kooliperele, arvukale õpilaskonnale edu ja jaksu. Oleme õnnelikud, sest saame elada turvalises riigis. Meist igaüks saab anda isemoodi panuse riigi arengu tagamisele, olgu see siis väga hea õppeedukus, edukas karjäär valitud erialal, viljakas, tulutoov töö või vabatahtlik tegevus erinevates organisatsioonides.

Uno Minka, kutseõpetaja, Kaitseliit Võrumaa malevteavituspealik

Ajakeskus Paides

16. jaanuar külastasid 2ap ja 2 fp kursused Paides asuvat Wittensteini ajakeskust.

Ajakeskus on avastamisväärt muuseum Eestimaa südames, mis pakub võimalust rännata Eesti ajaloos ning tutvuda erinevate ajastutega. Ajamasinaks on lift. Teekond läbib muinasaega, orduaega, kuningate-aega, tsaariaega, Eesti iseseisvusaega, okupatsiooniaega kuni tänapäevani. Keskus on üles ehitatud Paide vallimäel asuvasse linnuse torni, mille iga korrus kujutab ühte eelnimetatud ajastut. On näidatud,

mis sellel ajastul Eestis parasjagu toimus, kes valitsesid ning huumorikate videoklippide abil oli see külastajatele väga huvitavaks tehtud. Me saime näha mõõgavõitlust , kus rüütliteks olid meie omad noormehed Jan ja Aivo ning veel nägime vaime, istusime küüditamisvagnis, vaatasime soovide kaevu ja tolle aja inimesi pildidel. Lisaks sellele me laulsime üheskoos rahvuslikke laule akordioni saatel ning moodustasime balti keti. Finaalina, Euroopa ajastul nägime imetlusväärselt vaadet Paide linnale ja selle ümbrusele.

Kokkuvõtteks oli see väga õpetlik ning meeldejääv ekskursioon ja soovitan teistegi külastada Wittensteini ajakeskust Paides.

Ragne Nazimov, 2ap.

Õudusunenägu

Löön ukse lahti ja astun sisse sujuvalt, olen aianduskoolist, tulin teid hindama, kas klienditeenindaja mulle ikka ütleb tere, või tema tähelepanu saab letis ääres Ene. Ma olen klient ja teie firmaga tahan väärtusi vahetada. Tahan tähelepanu ja saada informatsiooni, kui mu parandatud röstler jõuab tagasi poodi.

Ma tunnen end kõrvalejätuna, jutt Enega ei taha lõppeda. Oleks aeg vist kirjutada kaebe kiri, kui ma ainult teaks, mis on su nimi. Teenindajatüübiks märgin lehele eirav, kell valjusti tiksub paremas seinas, siis üks pisike plika jookseb kiljudes poodi, müüja ilmesse tungis veidi tumedat tooni.

Lapsed on entusiastlikud tarbijad, nad hindajana olla võivad karmimad. Nii oli konspektis kirjas, Mõtleb turva, kel firmamärk on rinnas. Ja nüüd tuleb lõpuks vanaema ka, uurib kaupa, oma plika poole vaatamata. Turva mõtleb, kus on issid emmed? Siin iga päev vaid röövlitööd ja-memmed.

Jutud said räägitud ja Ene läheb ära, sellega koos kaob ka teenindaja sära, kui vanaema maksta tahab oma kauba eest, müüja valjuhäälselt karjub, ära pane kaarti veel! Ma õudusega mõtlen, mis juhtuda võib siis, kui poodi satub ratastoolis invaliid. Ma arvan, et see müüja väga täpselt veel ei tea, et ma tema puhul leidnud olen üle ühe vea.

Olen õnnelik, et ma täna tuln siia poodi, minu kritiseeriv hinnang paistab väga viie moodi. Siiski mulle tundub, miski rikub minu tuju, See on mustas vormis seisev turvamehe kuju, ta tabanud on mu uuriva pilgu, ma naeratada püüan hästi tasahilju. Ta räägib raadiosaatjaga ja mulle tundub, et käes tõesti on viimane lahkumise hetk.

Siiski tahan teada, mis saanud on mu röstlerist... Astun leti juurde, mille taga seisab kõssis teenindaja, kelle nime nüüd ka ma rinnasildilt selgelt lugeda saan. Teenindusteenust ehk nüüd ta leiab mulle aega osutada. Tal puudub siirus ja huumorimeel, ta pilk on külm ja terav ta keel.

Väga pikalt ei ole ta saanud vist kiita, siseturunduse toimimisele siin miski ei viita. Mul veidi on kahju, kuid samas, mis teha, mind tõrjuvad nii ta sõnad kui keha. Võib-olla oled sa alles uus, kuid samas sul määrdunud on pluus, ju siis tööalased koosviibimised on tekitanud pleki rinnale.

Vaikselt omaette vangutan pead ma ja järjest rohkem ma mõtlen, et kas sa

ära tegid swoti, millega hinnata saab, kas oled tõesti pädev mind teenindama. Ning kas tegurid, mis mõjutavad teeninduskvaliteeti sulle tööle asudes ette ka loeti. Pikaajaline tööstress võib põhjustada läbipõlemise ja sa teha võid teenindamises vea, kui ärevus kasvab üle pea.

Ma mõtlen, et peaksin seda ütlema, kuid hakkas endas kahtlema. Sa lahendama peaks paar testi, et teada saada, kas kõik on hästi. Ma naeratan ja küsin, mis saanud on röstlerist Ta vangutab pead ja ütleb kuis kästi, tema ei tea ja ehk järgmine reede, ta helistab, kui see tuleb talle meelde.

Ja lõpuks lausun: teenindus on protsessikeskne mittemateriaalsete tegevuste seeria kliendi ja teenindaja vahel klientide probleemide lahendamiseks ning tugineb kehtestavale, isiksust arvestavale käitumismallile ja "veaolukordade" lahendamisele klienditeenindaja poolt.

Selle teenindaja maailm nüüd varises koost. Mis asja ma räägin ja kes ma üldse olen?! Täna päev ta jaoks oli kole. Könnin koju ja miski ei tee mulle nalja, sest ikka ma süüa ei saa röstsaia.

Liisi Kont, 2ag

Värsivormi valatud klienditeeninduse õppeaine kodutöö, 14.01.2015

Leegi küsib, Stella vastab

Stella (Sildveer 2 mg), Sa oled inspireeriv näide sellest, et päevaõppes võib õppida ka pere kõrvalt ja alati ei pea minema kaugõppesse. Kuidas jõudsid Räpina Aianduskooli?

Jah, mu peres on 3 last. Ühel hetkel tundsin, et töö, mida eelnevalt tegin, ammendus. Hakkasin endale otsima uut elustiili ja väljundit. Mul õnnestus kohtuda ühe huvitava ja tore inimesega, kes mulle natuke valgustas aianduskooli õpinguid. Tulin RAK -i Lahtiste Uste päevale ja võtsingi vastu otsuse, et tulen siia õppima.

Sa kirjutasid mulle enne intervjuud, et oled Tallinnast siia tulnud. Kas oledki päritolult pealinnast?

Ma olen sündinud, kasvanud, elanud siimaani Tallinnas. Nüüd viimased aastad olen olnud siin.

Kas aianduslikud huvid on saatnud sind läbi elu?

Ma olen "potipõllumajandusega" natuke varem ka kokku puutunud. Kodus on alati lillepeenrad olnud. Elan Nõmme aedlinnas, kus mul on piisavalt suur krunt näpu mullaseks tegemiseks. Aias on mõni maasikapeenar, marjapõõsas, õunapuu...

Su kõige noorem laps on 8-aastane. Kuidas sa ikkagi jõuad pere kõrvalt aianduskoolis õppida?

See ei ole alati väga kerge, kuid saab hakkama. Mulle väga meeldib see kõik, mida teen. Peabki lihtsalt tahet ja jõudu olema!

Miks Sa valisid maastikuehituse eriala kõikide aianduskoolis pakutavate variantide seast?

Kümme aastat töötasin suures kaubanduskeskuses umbsetes ruumides. Selle erialaga saan tööd teha väljas. Ma saan värsket õhku hingata, midagi luua ja ehitada. See on loominguiline eriala, kus näeb ka töö tulemust ja hoiab füüsilist vormi. See mind motiveeris ki.

Kirjelda oma kursusekaaslastega läbisaamist!

Mul on kihvt kursus. Nad on kõik 20-aastased, kuid peab mainima, et mul ei olegi nendega koos olles vanusevahe tunnet. Vahest nad siiski ütlevad mulle „ema Stella!“. Muidu oleme nendega koos justkui kamp lõbusaid noori. Mõnikord hommikuti peeglisle vaadates mõtlen küll sellest, et väljalaske aasta on teine, aga kursusega koos olles unustan vanusevahe kiiresti. Me oleme koos mõnusad sõbrad!

Mis tunde Sa kõige rohkem ootad?

Meeldivad tunnid, kus saan midagi ära teha. Näiteks puidu-, kasvuhooone- ja välitunnid. Samas ka teoreetilised tunnid pole vastumeelsed. Ma püüan igast tunnist leida midagi, mida kõrva taha panna. Eriti meelepärased on õpetaja Reet Palusalu tunnid, kuna ta on töökas, asjalik, annab head nõu. Ja kindlasti meeldib mulle Palusalu nõudlikkus. Õpetaja Andres Vaasa on huvitav ja tark persoon. Alati annab head nõu ja soovitusi.

Mida Sa oma vaba ajaga teed, nii palju kui Sul seda kooli, pere ja Tallinna-Räpina vaheliste käikudega üle jääb?

Hoollitsen poja eest. Kui ta koolist saabub, siis teeme süüa, õpime, püüame väljas käia, kui ilm lubab. Peale kooli on kõik elementaarne: mängime, õpime, sööme jne. Mul on kahju, et minu ühiselamus pole praeahju, mistõttu

teen kogu toidu praadides ja keetes. Seepärast Tallinnasse sõites panen kindlasti alati midagi ahju. Nädalavahetustel koju sõites suhtlen teiste laste, sõprade ja tuttavatega. Ka Tartus ja Valgamaal ootavad paljud sugulased külastamist. Olen hästi liikuv inimene.

Kas koolis võiks midagi paremini olla?

Mõnda tundi on liiga vähe minu arvates! Siis ei ole tunniplaan päris meelepärane... Näiteks leian, et ei ole mõtet minna puidutundi, kasvuhooonesse ehitusaluseid õppima või kive laduma vaid kaheks tunniks. Millegi valmis tegemiseks peaks järjest olema vähemalt neli tundi.

Mis Sa pärast kooli lõpetamist aasta pärast teha plaanid?

Lähnen Tallinnasse. Ma väga tahan minna oma lemmikfirmasse OÜ Kivisilda tööle. Seal on väga tore töötiim, kes toimetab mitmes valdkonnas. Minu esimene ja seni ainus koolipraktika toimus just selles firmas.

Kuidas leidsid endale ettevõtte praktika?

Kui ma esimest korda Ülle Grišnakovi siin koolis ettevõtjate seminaripäeval kohtasin, siis mulle meeldis tema firmatutvustus, suhtumine ja nõudmised. Kõik oli minu meelest hästi paigas ja juba kohapeal olles sain teha erinevaid töid. Eriti meeldis mulle eravaldustes olev Kloogaranna objekt, mis oli kunagi olnud pioneerilaager. Sain antiikseid kive laduda, graniitsõelmetega teed teha. Minu kolleegid olid väga sõbralikud, õpetasid ja näitasid meelsasti. Huvitavaid objekte oli veelgi.

Kursuseõdede käest kuulsin hiljem naljaga pooleks praktikalogusid n-ö ohakanäppimisest. Paljud firmad pakuvadki ainult hooldust, kuid seda on minu arvates maastikuehitajale vähe.

Kas soovitaksid ka teistele pereinimestele aianduskoolis päevaõppes õppimist, kui vähegi on võimalik see aeg leida?

Ainult koolirahade eest päevases õppes olla ei ole lihtne. Sul peab olema ikkagi keegi, kes sind majanduslikult natuke lisaks toetab. Elu tahab ju elamist! Kuid päevaõppes õppimist soovitan kindlasti. Mina tulin päevasesse õppesse just seepärast, et pere kõrvalt käia tööl, kaugõppes ja teha mahukaid kodutöid, tundus kehvem variant. Päevases õppes nii palju kodutööd pole, sest enamuse jõuame ära teha tundides.

Õppima asudes pidi poeg minema 1. klassi ja mina 1. kursusele, nii ma poja Räpina Ühisgümnaasiumi paningi. Leian, et kõik on nüüd käe - jala ulatuses.

Kui on lapsed, siis on võimalik nendega ühiselamus koos elada. Mul on gruppis veel üks tüdruk Meriliis Kull, kellel on laps. Ta üürib korterit Räpinas ja laps käib lasteaias. Ma leian, et lapse olemasolu ei ole kuidagi õpinguid segav asjaolu.

Kas oled täheldanud, et õppejõud teeksid vanusevahet sinu ja 20-aastaste vahel?

Ma vahest tunnen küll. See tuleb ilmselt sellest, et ma küsin palju ja topin nina pidevalt ise ukse vahele. Olen siin selleks, et ammendada hästi palju erinevat informatsiooni. Nooremate puhul on näha, et kõike infot ei peeta antud hetkel vajalikuks. Samas ei näe ma, et õppejõud teeksid vahet selles, et olen vanem kui kursusekaaslased. Tegelikult saavad kõik võrdsest informatsioonist - tuleb lihtsalt küsida. :)

Leegi Pöder, 3mg

Laula, laula, suukene ...

Käisin uudistamas ja uurimas, millega tegelevad õpetajad pärast tunde. Kaasa võtsin hea tuju, fotokaamera ja julgestuseks raamatukoguhoidja Külli.

Kui Valdur (õp Truija) esimesena lauluringi jõudis, ei olnud tund veel alanud.... Peale Valduri esimesi hääleharjutusi hakkasid kogunema teised lauluhuvilised. Viimasena astus võidukalt sisse, lai naeratus näol, muusikaõpetaja Jaanus Prükk. Tundsin huvi, kuidas õpetaja oma hoolealustega rahul on. Jaanus oli lausa vaimustunud oma andekatest õpilastest ja väitis, et nendega tunnis probleeme pole. Kõige raskem on lihtsalt kõiki õpetajaid – töötajaid ühel ajal tundi saada. Meie lauluõpilased on niivõrd tööga hõivatud. Nägin oma silmaga, et Urmas (õp Roht) seisis sirgeselgselt klassi ees, kuigi oleks pidanud olema laulutunnis. Võta siis kinni, mis on tähtsam... Kas huviring või palgatöö?

Jaanus ise on nagu looja klassi ees, kes kaasab oma lõbusa oleku ja valju häälega kolleege laulu üles võtma. Küsimusele (Leegi Põder palus küsida), kuidas muusika Sind kannab, vastas õpetaja ootamatult ja kiirelt: „Kätel, ainult kätel!“

Missugune häälerühm vajaks täiendust? Kõlab samuti kiire vastus: „Tenor.“ Siit ka üleskutse tenorihäälsetele töötajatele – ühinege kooriga!

Koori asutamise idee sündis juba kevadel, aga esimene kohtumine sai teoks alles 4.novembril 2014.a. Eelnevaid laulukogemusi jagub lauljatel kuhjaga. Anne (Aruste) ja Liina (Palu) on alustanud lauljateed lasteaiast. Irmene (Nagelmaa) laulab tõsisemalt juba üle kahekümne aasta, alustades Räpina kammerkoorist. Kadi (Koosapöeg) pakub oma lauljastaažiks viis aastat. Valduri esmane kooris laulmine toimus paar aastat tagasi kirikukooris. Samuti meeldib neil kõigil laulda vannitoas, autoroolis, klassiruumis tahvlit pestes ja tööruumis „Elmari“ raadio saatel.

Õeldakse, et häid lambaid mahub palju ühte ruumi....Oli küll tunda õlatunnet, kuigi ruumi jagub veel paljudele särasilmsetele lauljatele. Igal teisipäeval peale tunde saadakse kokku. Tore teraapia, kus rahustatakse närve ja puhatakse kooli igapäevatööst. Ehk ongi õpetajad kolmapäeval rõõmsameelsemad?

Esimene ühendkoori ülesastumine toimus 11.detsembril kooli jõulupeol. Lauldi tuntud laule „Aisakell“, „Lumi langes“ ja „Jõuluangel“. Õpetajad spikerdasid laulusõnu rõõmsalt noodist. Võibolla saavad nad nüüd aru, kui raske on õpilastel õppetükke pähe tagada.

Kes teeb, see jõuab! Vapraid kuldkõrvisid saame peagi kuulda las jääda üllatuseks. Suurem eesmärk tulevikus on esinemine üldlaulupeol. Hoiame pöialt, et nad laululusti iial ei kaotaks. Super!

Jätsime lauljad omi asju ajama. Meid jäi saatma valjuhäälna „Palve“, mis kostis üle koolimaja lausa välisukse.

Elis Sepp, 2kg

Julgelt mööda teed

Autokool oma nimegi poolest ütleb, et seal õpitakse autoga sõitma ja liiklust mõistma. Mida rohkem tead, seda huvitavam on.

Lisaks ilmselgele, autosõidule, sain ka teisi väga olulisi oskusi. Näiteks enese emotsioonide kiiret kontrolli alla võtmist, sest keset maanteed, pärast teel tekkinud pingelist olukorda, ei ole aega tervet minutit selleks, et rahuneda. Aega on heal juhul mõned sekundid.

Hakkasin paremini mõistma jalakäija ning autojuhi omavahelise suhtluse tähtsust ning seda, kui palju saan ma ise jalakäijana liigeldes aidata kaasa liikluse ohutule toimimisele. Kuigi jalakäija ei saa kõneldes suhelda autojuhiga, saab ta seda teha muude vahenditega. Näiteks helkur, mis „hüüab“ kaugelt tähtsaima sõnumi: „Ma olen siin!“. Suureks abiks on ka lihtsad ja konkreetsed liigutused – näiteks enne tee ületamist paremale ja vasakule vaatamine. Muidugi mõistab neid tõdesid iga mõtlev inimene, aga auto juhtimine aitas aru saada kuivõrd olulised need väikesed asjad on.

Meeldejääva mälestuse jättis mulle libedarada, kus autoga püüetide tegemine ning ringi pöörlemine pakkus nii palju põnevust, et tagasiteel oli tunne, justkui oleksin lõbustuspargis käinud.

Äärmiselt positiivselt mõjus see, et meie sõiduõpetajaks oli sõbralik ja asjalik inimene – Toomas Oja. Kui juhendajaks on mõistlik ning professionaalne persoon, on ka roolis olles mugav ja turvaline tunne.

Kokkuvõtteks andis see kõik mulle häid kogemusi, kuid ka ehmatavaid hetki; palju tuupimist, aga ka hulga vajalikke teadmisi; e-kooli küll puudumisi, kuid mitte ühtegi halba hinnet. Täpselt nõnda, nagu vajab auto juhtimine tähelepanu, keskendumise ja energia pidevat tasakaalustatud jagamist, vajab seda ka autokoolis ning tavatundides samaaegselt käimine. Arvan, et nende mõlemaga saavad hakkama kõik, kes pingutavad.

Eliisabet Ojar, 2ap

Polaaröö Norras ja tööküsimine põhjapoolusel

20.12.14 - 06.01.15

Möödunud aastavahetuse veetsin sootuks teistmoodi kui tavaliselt. Sõitsime venna, vennanaise ja sõbraga kaugele Põhja-Norrasse Nordkapi lähiste, kuhu mu vanem vend oli äsja väikse armsa maja ostnud. Norrakate majasid iseloomustabki see, et need on väikesed, tavaliselt 2 korrusega + kelder ning ruumi suurusega ei priisata.

Lahkusime Eestist 20. detsembril laevaga Soome (tagasi Eestisse jõudsimise 6. jaanuaril), sealt edasi sõitsime pikemaid vahepeatuseid tegemata 1500 km otse Hammerfesti, kus vennal oli mitmeid töösasu ajada. Hammerfestis peatusime seal elava Eesti pere juures, kus veetsime ühe öö. Järgmisel päeval asusime tee Nordkapi. Võrreldes Eesti sama ajaga oli seal algusest peale ikka väga palju lund ning suured lumetormid tõid seda pidevalt juurde.

Päev polaaröös, milline see siis on Nordkapis 71 (Tartu näiteks asub 58) laiuskraadil? Magamaminek oli kuidas kunagi. Jõululauapäeval saime südaööpaiku magama, ärkasime ca 9.30, kui akna taga hakkab paistma veidi sinakam taevast, mis tähendab siin hommiku saabumist. Kuna mingit konkreetset kohustust kellelgi polnud, siis voodist väljaronimisega ei maksnud kiirustada. Oli aega mõtiskleda, ohtralt raamatuid lugeda (mul oli kaasas RAK raamatukogust laenutatud 20 erinevat "MINU-sarja" raamatut) ja alles siis pesemine, söömine jne.

Peale nn hommikusööki oli juba saabunud lõuna ehk keskpäev, mis peaks justkui kõige valgema aeg olema. Selge ilmaga oli taevast heledam sinine ehk nägi kenasti kõndida, aga tänavavalgustus siiski domineeris. Mõnel hommikul oli põhimõtteliselt pime, siis kui väljas juhtus olema lumesadu ja tuisk. Lumesahad olid sellisel päeval kogu aeg töös, sest ööga oli maha sadanud ca 20-30 sentimeetrit lund ja seda tuli pidevalt juurde. Kuna nn heledamat aega on polaaröös üldse kokku 5 tundi (kl 9-14), siis üritasime oma liikumistes seda ära kasutada ehk käisime niisama jalutamas, ümbrust uudistamas, kelgutamas (kelguga allalaskmiskohti oli kõikjal, sest Norras liiva ega soola teedele ei panna ning järske tänavaid on seal palju). Veel lugesime raamatuid, mängisime

lauamänge või vaatasime filme. Oli igati hea rahulik aeg. Samas tundus, et vaatamata vähesele liigutamisele oli unevajadus keskmisest suurem, ilmselt andis päikesevalguse täielik puudumine organismile loomuliku signaali ehk kui oli pime, siis tuligi puhata. :) Igast päevast sai kuidagi märkamatult pikk öhtu ning jälle oli aeg magama minna.

Üks suurimaid plusse polaaröös oli see, et millalgi tuleb polaarpäev, kus kõik on vastupidine. Polaarpäeval on soe ja valge ning päike paistab ööpäevaringselt lagipähe. Juba jaanuari lõpus võis näha esimest korda üle mitme pimedade kuu päikest. Seda päikest, mis meil on igapäevane nähtus, isegi kui on pime talv ja päikest katavad pilved...

Ühel päeval otsustasin ses maailmalõpus käia erialast tööd küsima venna kodulinna linnavalitsuses (Norrast nimetatakse seda kommuniks). Õues oli lumi ja tuisk ning mina astusin Nordkapi kommunihoonesse sisse, naeratus näol: „Tervist! Kas teil suvel tööd professionaalsele maastikukujundajale jaguks?“ Vastus: „Ee... (kolm punkti) Maastikukujundaja?siis oled sa küll vales kohas, peaksid sellist asja uurima Lõuna-Norrast. Et meil siin saab vaid hotellides töötada, aga seda rääkige hotelliomanike endaga!“ Omavahel viskasid kaks norrakast kolleegi veel minu üle nalja, et maastikuehitaja tuli pimedas polaaröös suveks tööd küsima. Jah, siis põhjas sobiks minu eriala väljundiks tööpoolest ainult piisav kogus dünaamiiti käsipagasis, et siis mäekülgesid lõhata miniaedade ja rabarberiväljade rajamiseks :).

Leegi Pöder, 3mg

Titanic on uppunud. Elagu Titanic!

Käisin Pärnus Endla teatris vaatamas etendust „Titanic“. Kui sõbranna ei oleks soovitanud, poleks küll sellist valikut teinud. Teha nalja Titanicu traagilise huku üle ja veel pisarakiskuja kultusfilmi ainetel, tundus lausa pühaduse teotusena. Aga läks teisiti.

Etenduse tegevus leidis aset suletud restoranis, kus kaks naist koristustöid lõpetavad. Kuuldes raadiost, et nende lemmiknäitlejad Kate Winslet ja Leonardo DiCaprio ei saanud filmi eest Oskarit, viib see nad täiesti endast välja. Pettunud naised hakkavad seepeale läbi mängima tuntumaid stseene filmist.

Ei jõuagi ära imestada, kuidas tavalisest puuviljavaagnast saab ühel hetkel uhke kübar, pudeliharjast vuntsid ja nugadest - kahvlitest lendavad jäätükid. Lisaks muundub üks toidukoht läbi tegelaste fantaasia ja vaataja rõõmuks küll laevakajutiks, avamereks ja laevaninaks. Sellised jabur-naljakad ja väga efektised muutumised annavad kogu loole tõeliselt huumorika alatoon.

Osades mängisid Kadri Adamson ja **Merilin Kirbits**. Sellist hingest tulevat lusti, rõõmu ning kogu mängu täielikku nautimist oli tunda etenduse igas hetkes. Positiivset meelolu ja naeru jagus kogu õhtuks ning järgmiseks päevaks. Võibolla oli Titanicu ehitajatel õigus, et laev on uppumatu, sest lisaks raamatutele ja filmidele on osatud isegi suure sisemise huumoriga etendus lavale tuua?

Teadmiseks, et **Merilin Kirbits** õpib meie kooli mittestatsionaarses õppes aiandust. Aitäh Merilin, imelise elamuse eest!!!

Külli Nõmmistu, raamatukoguhoidja

Leegi raamatud

"Maailm on raamat ja need, kes ei reisi, loevad sellest vaid ühe lehekülje!" Sellise põneva tsitaadi leidsin viimati loetavast raamatust „Minu Tenerife“. Viimasel ajal ongi mul tekkinud üks suur, mahukas ja värvikas hobi - nimelt Petrone Prindi „Minu-sarja“ raamatud. Kõik need mitukümmend erimaade kommetest ja traditsioonidest pajatavad raamatud leiata ka meie RAK raamatukogust.

Küsite, miks mu hobi „Minu-sarja“ raamatute järgi on SUUR? Vastus: sest neelan raamatutes peituvat põnevat infot järjest, pidades pausi vaid siis, kui parasjagu koolitundides ei istu või poest süüa ei osta. Ehk siis- loen neid igal võimalikul vabal hetkel ning unistan aina suuremalt, kuhu riiki minu kui maastikukujundaja jalga võiks veel terve pika elu jooksul sattuda!

Miks mahukas? Sest raamatuid on veel kümneid ja kümneid, mis on ikka veel lugemata, kuid mida pilk muudkui paitab. Kui juba täiega „Minu-sarja“ lugema hakata, siis see neelabki su täiesti endasse. Nii palju erinevaid reisilugusid, erinevad kirjastiilid ja –oskused. Mõne raamatu autori jaoks on tema maadelugu raamat esimene ning viimane tema elus, teise jaoks on kirjutamine igapäevane töö ning seega lugejale välismaal kogetu edasiandmine hästi lihtne ülesanne.

Miks värvikas? Sest need värvid, millega lood on kirjutatud - need ei saa kunagi otsa! Kui oled jälle ühe „Minu-sarja“ raamatu lõpetanud, oleksid justkui ise autoriga koos reisil käinud ning su enda maailmapilt on hoopiski värvilisem!

Minu erilised lemmikud on „Minu Alaska“, kus noor neiu räägib kelgukoortega tööst maailma teises otsas nii liustikel kui liustike äärel ning kuhu toona põnevusest järele ajades uurisin ka aednikele väga tasuva töö aprillist septembrini (kui vaid viitsiks maailma nii kaugesse serva pörutada, ohverdada Eesti elu ja tulla tagasi suure pearaputusega - süü seisneb muide reisisipiku külge hakkamises, et sa pole enam sugugi see inimene, kes olid ära minnes...).

Veel „Minu Prantsusmaa“- elu kui sireliveini! Autor räägib värvika ja ladusa sõnastusega, kuidas ta hoidis lapsi tõelise toidugurmaani perekonnas ning kui arusaamatu oli tema jaoks totaalselt teistsugused väärtushinnangud ning lisaks olen Prantsusmaal ka ise kuu aega maastikuehitajana praktiseerinud, mis tõi mõneti äratundmomente.

„Minu Albaania“- äärmiselt nukker eesti naise lugu, kes läks Albaaniasse mehe jälgedes õnne leidma. Troopikasse, kus kõik puuviljad, millest iganes unistame, on lihtsalt olemas, kuid korrumpeerunud ühiskond ja meeste tugev domineerimine naiste elu üle oleks talle äärepealt läinud maksma omaenda elu. See oli pigem mõtlemapanev lugu sellest, kui õnnelikud oleme lääneinimestena need, kes saavad valida oma vabaduse, õiguste ja õnne üle.

„Minu Nepaal“- hea sulega autor räägib pea peal olevast ühiskonnast Nepaalist, kus kuristikust mägisel teel lahutab sind vaid sentimeeter eksimust ning kuidas näeb vabatahtliku elu välja hoolt ja armastust vajavate laste lastekodus. Karm raamat, mis paneb võrdlema ühiskondasid ühiskondade kõrval ning viib lugeja ka peaaegu Dalai Lama jälgade ette Tiibetis.

„Minu Tenerife“- ETV meelelahutussaadete toimetuse juht Mart Normeti lennukas sõnastus paneb hetkega Tenerifele tagasi tahtma. Olen seal nädala jagu sõbraga telkinud metsikus looduses (mis koosnes peamiselt kaktustest). Raamat lennutab ka kõik saarel mittekäinud inimesed Mardi poole aastaga kogetud seiklusi ja kohutusi läbi tegema ning on võluhoi neile, kes arutlevad, millisel saarel või riigis oma tervist küll toibutada, kui selleks kunagi vajadus peaks tekkima....

Neid põnevaid märkimisväärsaid raamatuid on kindlasti veel, kuid loodan, et see pisike tutvustus läbi minu vaatevinkli äratav kellegis veel isu raamatute kaudu reisida ning järgmine kord raamatukokku tulles leian eest peaaegu tühja „Minu-sarja“ raamaturiigi!

Leegi Pöder, 3mg

Palat nr 76

Kool on taas algamas-3,2,1.....NÜÜD!
Sa igavuse ja meelepaha palgelt minema pühi
Hommikul ootamas su toakaaslane ja tema vaheaja etüüd
Õppetundides naeratad õpetajale otsa ja ütled“ Pea on tarkusest jälle tühi“.

Hakka,hakka aga otsast peale
Võta end kokku,sest kool on su palat number seitsekümmend kuus
Sööklat ja vahetunde armastatakse palavalt,sega me juba teame
Tunni ajal tööd kirjutades närviliselt taas pastakas suus

Elis Sepp, 2kg

Ole positiivne!

Peatu, vaata ringi, imetle, ole leidlik,
ära karda, ära kahetse, Sa pole veidrik.
Ära lase kaotsi võimalusi, naerata.
Uusi ideid ajusopist siis välja võid kaevata.

Tee kõike seda, mis tõeliselt meeldib,
võid leida miskit, mis üllatab, enam veelgi.
Mõtle positiivselt, oled erilisel ainulaadne,
Ütle mis Sa arvad, avalda oma maailmavaade.

Ragne Nazimov, 2 ap

HAKKAME POOKIMA !!!

Esimene pookimise õpetus toimub esmaspäeval, 2.veebruariil
kell 15.45 kuni 17.00, klassis 212.
Osalejate arv on piiratud, rühma suurus 15 õpilast.
Registreerimine kursusele raamatukogus.

Omenda pookimisalased oskused
enne koolisest nooraednike võistlust!!!

Juhendaja: Sirje Toeding

Külmalaulud

Ma lendan ümisesed
üle su pea,
rapsin kohmakalt
oma valgeid tiibu
ja soovin kinnitust,
et mustaks
end värvima ei pea.
Soovin, et su
kiskjasilmad
mind märkaks lume peal.

Sul on kihvad
linnuliha purustamiseks
ja veri mu soontes
on soe.
Meist saab üks,
kui kord maha ma kukun
ja talve enam pole.

Eliisabet Ojar, 2ap

Räpina – minu kodu

Just nii armsalt kõlab Räpina Lasteaed Vikerkaar õppeaasta tee-
ma. Meil on ilus väike kodulinn, teisalt kui hakata mõtlema, siis
vaadata ja uudistada on küllaga. Õpetajad korraldavad lastele
hulgaliselt õppekäike, sest nagu ütleb vanasõnagi *Oma silm on
kuningas*. Selleks, et nähtu ja õpitu oma kodu kohta paremini sel-
geks saaks, meisterdasime lausa oma Räpina. Koostöös õpetajate
ja peredega on valminud lastele vahvad, tõetruud ja tõesti super-
lahedad maketid. Nüüd saame öelda, et isegi pisikesed Tibud on
Räpina Aianduskooli juures õppekäigul käinud.

Aianduskool on küll väga suur ja mahukas – ilmselt saaks seda
täiendada lõpmatuseni, aga siis ei mahuks ta meie tuppä ära. Siit
aga väike äratundmisrõõm Räpina Aianduskoolile...

Kätlin Karmiste, õppealajuhataja, Räpina Lasteaed Vikerkaar

Kursustevaheline mälumäng

Neljapäeval, 15. jaanuaril toimus järjekordne kursuste vaheline
mälumäng. Viimasest mängust võttis osa kuus võistkonda. Kohad
jagunesid vastavalt:

I KOHT	1A	tugev aplaus!!!!
II KOHT	2AG	
III KOHT	3MG	
IV KOHT	3MP	
IV KOHT	1KG	
V KOHT	2AP	järgmine kord läheb paremini!!!

Selle õppeaasta viktoriinide hooaeg lõpeb 1. aprillil. Kuulutatakse
välja võitja kursus. Peaauhind preemiareis.

Võistlejad pidasid parimaks küsimuseks:

Mis seos oli Leonardo da Vinci "Mona Lisa" ja Vincenzo Peruggia?
Vastus – otsi ise ☺

Rõõmujagaja ja -korrutaja Leegi nurgake

Seekord otsustasin, et tuleb lühike ja paljuütleb :) :

Maailmas on kahte sorti asju: on asju, mida sa SAAD muuta ja on
asju, mida sa EI SAA muuta.

Miljonidollari küsimus on aga see, kuidas neil kahel vahet teha.

/Minu hea sõbra lemmik mõttetera/

Lehenumbri ilmumisele aitasid kaasa Elis Sepp (2kg), Leegi Pöder (3mg), Ragne Nazimov (2ap), Mairold Mänd (4mp), Kerli Kaur (2fp),
Liisi Kont (2ag), Stella Sildvee (2mg), Eliisabet Ojar (2ap), Valdur Truija, Urmas Roht, Tairi Albert, Kadi Koosapöeg, Anu Käär, Irmen
Nagelmaa, Uno Minka, Svetlana Tund, Urve Grünberg, Anne Aruste, Külli Nõmmistu